

‘Smeek, ellendige ellendeling. Smerige lafaard. Hier, pak aan! Smeken moet je en smeken zal je.’

‘Stop. Stop. Alsjeblieft, stop.’

‘Goed zo, je kunt het wel. Jammer dat het niet goed te verstaan was. Laten we het nog een keer proberen.’

Met de punt van mijn schoen maak ik van zijn sterretje een zeer pijnlijke plek. Nog nooit heb ik zoiets smerigs meegemaakt. Het is niet te omschrijven hoe het voelt als je tenen bijna in iemands achterwerk verdwijnen, mijn hele lichaam is bedekt met kippenvel. Hoe ik ooit op dit idee ben gekomen, begrijp ik zelf niet. Je moet toch volkomen gestoord zijn in je kop als je een dergelijke actie bedenkt, om het nog maar niet te hebben over de uitvoering ervan.

Ik weet het ... ik heb een zieke geest. En goed ziek ook. Jammer voor deze gast die als vrijwilliger is aangewezen om mijn fantasieën te testen op haalbaarheid. Vaak ziet het er in het brein van iemand totaal anders uit dan in werkelijkheid mogelijk is. Dat blijkt nu in mijn geval wel.

‘Ah, stop. Stop! Ik doe alles wat je vraagt.’

‘Alles wat ik vraag? Ik ga jou helemaal niets vragen. Ik ga jou vertellen en laten voelen wat je zojuist hebt uitgevreten, klootzak.’

‘Oké, oké. Ik zal alles doen wat je zegt, maar stop alsjeblieft met schoppen.’

‘Dat vroeg dat hondje aan jou toen je het in elkaar trapte. Ze jankte de hele buurt bij elkaar en jij bleef maar schoppen. Ziek figuur ben je, niet waard dat je uit je ogen kijkt!’

Ik tape zijn mond dicht en trap hem met de punt van mijn schoen recht in zijn gluiperige smoelwerk. Direct heb ik daar spijt van, de onderkant van mijn been zit onder het bloed.

Naarstig tast ik mijn broekzakken af naar mijn zakmes. Ik vind het aan de binnenkant van mijn enkellaars. Een stuk van zijn overhemd is een uitstekende poetsdoek waarmee ik mijn schoeisel kan oplappen. De verstarring in zijn gezicht is bijna lachwekkend als hij het mes ziet schitteren. Als een klein kind slaat hij beide handen voor zijn mond, van zijn kant komt geen geluid. Het lukt me niet een minachtende lach te onderdrukken. Zijn ogen sperren nog verder open. Met een snelle beweging snijd ik een stuk van de onderkant van zijn blouse af, de knopen laat ik eraan zitten. Het lemmet schittert in het licht van de maan. De weerspiegeling laat ik over zijn gezicht spelen. Luttele seconden schijnt het in zijn ogen. Het lampje van de oogarts kan daar niet tegenop. Mooi! Wat een geluk dat de maan zo krachtig is op het moment. Dit is geweldig om het nog een keer uit te proberen, deze keer iets langer. Ik heb weer een manier ontdekt hem te laten lijden.

Uit alle macht probeert hij het licht uit zijn ogen te houden. De achterkant van zijn hoofd moet onderhand zo goed als kaal zijn, zo hard schuurt hij over de stenen. Zijn brillenglazen versterken de lichtstraal, wat me op nog een idee

brengt. Ik trek zijn bril van zijn neus en houd hem tussen mijn zakmes en zijn arm. Het werkt als een vergrootglas, maar de afstand is te groot om enig effect te hebben. Ik zak door mijn knieën en probeer het nog eens. Dit is geen houding waarin ik kan blijven zitten. Mij rest geen andere keuze dan mijn kont op de koude straatstenen te laten zakken. Het effect van het licht op het lemmet en de brillenglazen samen, is hopelijk een stuk groter en vooral warmer. Vol ongeduld wacht ik op wat er gebeurt, de mouw van zijn blouse is het mikpunt. Dit plan opent perspectieven; het laat mijn fantasie overwerken, mijn genoegdoening zal verrukkelijk aanvoelen. Zijn onderlip neem ik als volgend proefproject, dat weet ik alvast.

Het duurt me natuurlijk weer veel te lang voordat er iets gebeurt, alsof ik op het onmogelijke wacht. Ik moet ook op de tijd letten. Uren hier rondhangen is niet bepaald handig; dat wekt argwaan, je weet per slot van rekening nooit wie er op dit late tijdstip nog een wandeling langs het park maakt. Als ik word gesnapt voor een moord, zal mijn toekomst bij lange na niet zijn verzekerd.

In de bundel van maanlicht mijmer ik over wat er eventueel kan gebeuren. Niet verstandig, ik moet mijn gedachten erbij zien te houden en doorgaan waar ik mee bezig was.

Het bloed op mijn schoenen is nog niet volledig weggepoetst. Om indrogen te voorkomen, zal ik snel verder moeten gaan met schoonmaken. Met dezelfde